Пам'ятайте про Україну!

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY

Редакція і Адміністрація: "Svoboda" 30 Montgomery Street Jersey City, N.J. 07302
Телефони: (201) 434-0237 (201) 434-0807 (201) 434-3036
УНСоюз: (201) 451-2200

РІК XCII Ч. 146. ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК, П'ЯТНИЦЯ, 2-го СЕРПНЯ 1985 ЦЕНТІВ 25 CENTS JERSEY CITY and NEW YORK, FRIDAY, AUGUST 2, 1985 No. 146. VOL. XCII

БРАТСЬКІ СОЮЗИ НАДАЛІ ЗВІЛЬНЕНІ ВІД ПОДАТКІВ

Джерзі Сити, Н.Дж. — Головний Екзекутивний Комітет Українського Народного Союзу дістав інформацію Крайового Конґресу Братських Союзів, якого він є членом, що урядові американські чинники відкинули наразі зовсім пропозицію Департаменту скарбу оподаткувати братські союзи.

До відкинення такої пропозиції причинилися у великій мірі усі братські союзи, які повели в тому напрямі широку акцію через своїх конґресменів та сенаторів або і безпосередньо листами до президента Роналда Регена. Усі вони протестували проти пропозиції Департаменту скарбу, щоб братські союзи уважати фінансовими корпораціями і доказували, що вони існують лише для добра своїх членів і для допомоги їм.

Рішення не торкається однак деяких вивінувальних грамот, які продано після 1-го січня 1985 року і братські союзи мусять зголошувати їхню вартість річно до Податкової служби. Екзекутива УНС уважає однак, що прихід із цих грамот може підпадати під оподаткування щойно 10 років після видання грамоти.

Головний Екзекутивний Комітет УНС висловлює признання і подяку всім Відділам, та їхнім секретарям та членам, які відгукнулися на заклик та вислали численні листи до урядових американських чинників, щоб задержати пропозицію оподаткування братських союзів.

В. Половчак наразі залишається

Федеральний суд заблькував наразі рішення нижчого суду, щоб дозволити батькам Володимира Половчака перебрати над ним опіку. Дальші переслухання в цій справі мають відбутися у вересні. Тим часом В. Половчак зможе вже вносити подання про американське горожанство з днем своїх вісімнадцятих народин 3-го жовтня 1985 року. На фото: В. Половчак зі своєю сестрою Наталкою і адвокатом Юліяном Кулясом розглядає аплікацію на американське горожанство. Знімка була поміщена в середу, 31-го липня ц.р., у щоденнику „Ню Йорк Таймс", але робило її французьке агентство Ажанс-Франс.

АМЕРИКАНСЬКИЙ ВІЙСЬКОВИЙ джетовий літак типу Ф-16 загорівся в повітрі недалеко військової бази Ган в Західній Німеччині, але пілот, 25-річний капітан Майкел Єнш, вискочив в останній хвилині з парашутом і врятувався. Літак впав на землю і цілковито згорів. Спеціяльна військова комісія досліджуватиме випадок катастрофи.

ЗЕМЛЕТРУС ЗНИЩИВ багато домів, телефонічне і електричне сполучення у совєтському центральноазійському місті Душанбе (Таджікістан). Газета „Ізвєстія", орган Верховної Ради СССР, інформуючи про цей землетрус пише тільки про матеріяльні знищення, але не подає жертв в людях, які звичайно бувають під час природних катастроф. В Душанбе живе приблизно 530,000 населення.

СТАНОВИЩЕ СКВУ
ДО ЗНЕСЛАВЛЮВАННЯ ДОБРОГО ІМЕНИ УКРАЇНЦІВ

Уже від довшого часу певна частина засобів масової інформації в ЗСА, Канаді і Европі видвигає справу воєнних злочинців Другої світової війни, вимагаючи їх покарання і завжди згадуючи при тому українців. Іронія в тому, що український нарід зазнав величезних жертв і то не тільки від нацистів, але й від большевиків. Ми вважаємо, що треба, якщо є на то докази, поставити перед суд усіх дійсних воєнних злочинців, пам'ятаючи при тім, що немає такої речі як збірна відповідальність.

Комуністична Москва, щоби відвернути увагу світу від своїх злочинів, вміло використовує центр Візенталя і зокрема закидає воєнні злочини українцям. Ціль її ясна: знеславити добре ім'я українців у світі, застрашити нашу громаду і спинити акцію винесення на світову арену Великого голоду 1932-33 років. Тому не диво, що ці безпідставні обвинувачення сколихнули цілою нашою громадою.

Багато українців згинуло в нацистських тюрмах, концентраційних таборах і таборах полонених. Тисячі членів ОУН, УПА, як теж українські вояки канадської, американської і французької армій боролися проти гітлерівського нацизму і тому закиди в сторону цілого українського народу є неоправдані і недопустимі.

Українська громада правильно зареаґувала на цю московську провокацію. Люди почали писати протестні листи, були створені та почали діяти відповідні комітети. Президія Комітету Українців Канади покликала для цієї справи спеціяльну комісію.

Проблема знеславлювання українців була теж розглянена на засіданні Президії СКВУ. Президія СКВУ вповні піддержує реакцію громади і закликає дати належну відсіч московській провокації,просить підтримувати працю існуючих комітетів на місцях поселення і давати їм якнайбільшу моральну та матеріяльну підтримку. Акції повинні бути добре пляновані та узгіднені з центральними проводами країн поселення.

Тільки у спільній співпраці і зусиллях всіх нас дамо відсіч тим, які хочуть знеславити нашу національну честь і знищити добре ім'я українців в діяспорі, в більшості тут народжених, які з нацистами ніколи не мали нічого до діла.

Президія Секретаріяту СКВУ

Інститут Балча проголосив стипендію

Філядельфія. — Відомий Інститут Балча для етнічних студій проголосив стипендію для студентів, які працюють над докторськими працями про словацьку історію або літературу. Стипендія буде виплачувана кожного року в місяці січні і виноситиме 2,000 долярів. Таку стипендію уфундувала родина померлих Яна і Павлі Ілявських із залишеного ними майна.

Д-р Марк Столяріч президент Інституту Балча, проголошуючи цю стипендію, заохочує інші етнічні групи, щоб спонзорували подібні стипендії для студентів, які працюють над історією чи літературою свого народу. Інститут є присвячений студіям етнічних груп, які творять мозаїку народів, що стали горожанами ЗСА і саме в ньому збираються факти, документи та література про всі етнічні групи ЗСА. Стипендії, уфундовані добродіями, що бажають зокрема поглиблення відомостей про свою національну групу це, на думку провідників Інституту Балча, найкращий спосіб зберігання і розвитку поодиноких культур.

Гарвардці поширюють інформацію про голод

Кеймбридж, Масс. (ФКУ). — Канцелярія ФКУ розпочала тут кампанію подавання інформацій бостонським пресовим органам, радіо та телевізії, включаючи в ту діяльність студентів Літньої Школи та провід товариства Приятелі Українського Гарварду.

Ціллю першої фази тієї кампанії є популяризація книжки М. Долота „Страта голодом" та висвітлення фільму „Жнива розпачу". Студенти зібрали понад 150 адрес редакторів, спеціяльних кореспондентів, як теж керівників радіо та телевізійних програм. Вислано їм спеціяльно до них адресовані листи, враз із відбитками пресових витинків і відбитками цитат з книжки Долота, як теж опис фільму та аркуш інформацій про Україну.

Відтак слідував дбайливо зорганізований телефонічний „наступ". Телефонічно запрошувано їх знову зготовити й подати їхнім читачам чи слухачам рецензії на книжку, як теж прибути на висвітлювання фільму про східно створений Москвою голод в Україні в 1932-33 роках. Показ того фільму заплановано на середу, 7-го серпня ц.р.

Студенти, що заанґажувались у цей проєкт — Катерина Чумаченко, Анізія Кармазин, Марко Раковський, Соня Лютаревич, Френсис Яцун, Мона Снилик, Аня Сілецька, Діяна та Микола Садницькі, Іван Гормлі, Д. Кастутон, Юрій Грещишин, Ірина Навгольник, Лариса Завертайло, Кетлин Король, Осип Біловус Ерик Стрихалюк, Надя Мариняк і Катя Дига — виявили багато ентузіязму та завзяття.

Дорадниками для тієї групи були д-р Любомир Гайда, Андрій Білик з Вашінгтону й д-р Джеймс Е. Мейс.

ВІДБУЛАСЯ ЗУСТРІЧ ДЖ. ШУЛЦА І Е. ШЕВАРДНАДЗЕ

Гельсінкі, Фінляндія. — У середу, 31-го липня, тут в амбасаді ЗСА відбулася перша офіційна зустріч державного секретаря Джорджа Шулца і міністра закордонних справ СССР Едуарда Шеварднадзе, яка тривала три години.

Дж. Шулц зустрів совєтського міністра на сходах, що ведуть до амбасади, і спостерігачі підкреслили, що зустрічаючись з попередником Е. Шеварднадзе Андреєм Ґромиком, Шулц переважно чекав його в середині будинку, а не при вході.

До початку дискусії близькі до Шулца співробітники вважали, що перша офіційна зустріч буде присвячена знайомству і що обговорюватися буде лише зустріч президента Роналда Регена і генерального секретаря ЦК КПСС Міхаїла Ґорбачова, що відбудеться в листопаді. Але при першій вже зустрічі Шулц і Шеварднадзе обговорювали становище в Афганістані, на Близькому Сході, проблеми американсько-совєтської торгівлі та інші питання. В обговоренні брали участь амбасадор ЗСА в Москві Артур Гартман і амбасадор СССР у Вашінгтоні Анатолій Добринін.

На короткій пресовій конференції після зустрічі Шулц охарактеризував її як „цікаву, корисну, відверту, ділову і продуктивну". Подібні вислови дипломати звичайно використовують, щоб відзначити існування розходжень. Та Шулц і не приховував цього: „Не зважаючи на деякий прогрес в окремих ділянках, між нами залишаються досить глибокі протиріччя".

Західні обсерватори, які спостерігали за приїздом і від'їздом Шеварднадзе в амбасаді ЗСА зауважили, що приїхав він у дуже доброму настрої і широко усміхався, а залишаючи місце зустрічі з Шулцом обдарував репортерів черговою усмішкою і зосереджений попрямував до авта.

Напередодні зустрічі, у вівторок, 30-го липня, Шулц і Шеварднадзе виступали з трибуни міжнародної конференції, присвяченої десятій річниці підписання Гельсінкських угод, і не скупилися на взаємні обвинувачення: державний секретар ЗСА обвинуватив Совєтський Союз в порушенні прав людини, совєтський міністер — в тому ж самому З'єднані Стейти.

В середу, 31-го липня, конференція, в якій беруть участь міністри закордонних справ 35 країн, що підписали в 1975 році Гельсінкські угоди, продовжувала роботу. Делеґати західних країн знову обвинуватили Совєтський Союз в порушенні угод і в переслідуванні інакодумців.

Втікають з комуністичного раю

Пассав, Західня Німеччина. — Пресове аґентство Юнайтед Пресс Інтернешенел інформує, що до Західньої Німеччини втік, пробравшись попід дроти на кордоні в Пассав, в долішній Баварії, 33-річний громадянин Чехословацької Соціялістичної Республіки і попросив у першій поліційній станиці на німецькі стороні надати йому право політичного азилю.

У Норвегії, лікарі інформують про поворот до здоров'я офіціянтки на совєтському кораблі „Максім Ґорькій", 29-річної жінки з України, яка втекла на Захід, скочивши у ледяну воду з корабля у морський залив. Офіційні речники Норвегії покищо не назвали прізвища відважної офіціянтки, яка уплав прибилася до берега (65 футів) біля острова Шпітсберген, а потім мандрувала безлюдною арктичною пустинею на протязі чотирьох днів, поки її не знайшли норвезькі рибалки напів живу.

„Вона є в дуже доброму фізичному стані, якщо враховувати раніше виснаження організму", — заявив Ерік Фрамстад, речник уряду на норвезькій території Шпітсберген, заповівши, що втікачку незабаром звільнять з лічниці. При тому він підкреслив, що вона є першою жінкою з СССР, яка втекла на цьому острові.

В СВІТІ

КИТАЙСЬКЕ ПРЕСОВЕ агентство Гесінгуа повідомило, що генеральний штаб китайської народної армії скоротив на 24 відсотки адміністративний персонал в армії. Китайська Народна Республіка, яка втримує найбільшу числом в світі армію, постановила зменшити до мінімуму допоміжний персонал, звільнити принаймні 40 відсотків старших віком старшин і замінити їх молодшими офіцерами, які на думку Політбюра КПК мають кращий вишкіл і познайомлені з модерною зброєю, яку Китай хоче придбати за всяку ціну.

МІНІСТЕРСТВО ВНУТРІШНІХ справ в Нікараґуа заявило, що в боях з антикомуністичними повстанцями — в оригіналі говориться „з наємниками американського імперіялізму", — загинуло 29 вояків урядової армії в північній частині країни, де партизани розвинули широку офензиву проти урядових військових частин і цивільної адміністрації. В цій частині Нікараґуа повстанці контролюють багато повітів, до яких урядове військо взагалі не має доступу. Сандіністи, при допомозі совєтських і кубинських пілотів, часто бомблять згадані місцевості і спалюють до тла житлові приміщення.

ПОЛЬСЬКИЙ УРЯД прем'єр-міністра Войцеха Ярузельского, який, як відомо, вибирається осінню на Генеральну сесію Об'єднаних Націй до Ню Йорку і це буде його перша закордонна подорож, заохочує громадян Польщі, щоб вони надсилали на адресу уряду свої побажання і „дораджували" прем'єрові, що він повинен заторкнути у своїй промові в ОН. Західні політичні спостерігачі кажуть, що В. Ярузельскі і його співробітники хочуть втягнути спільноту у дискусію, щоб робити враження на зовні, що цілий польський нарід підтримує компартію і поїздку свого лідера за кордон.

АНГЛІЙСЬКИЙ ЖУРНАЛ „Джейнс Діфенс Віклі", покликаючись на афганські джерела, повідомив, що внутрі афганської армії, а головно серед старшинського корпусу, існувала сильна група противників теперішнього накиненого Москвою комуністичного уряду Бабрака Кармаля, яка займалася підривними акціями внутрі афганської і совєтської армій. Група в минулому і цьому році зуміла знищити на дуже хороненій летунській базі Шінданд 20 совєтських літаків типів МІҐ-17 і МІҐ—21 і п'ять літаків приналежних до афганських урядових збройних сил. Всі ці саботажі приписували раніше повстанцям, а тепер нібито групу викрили і всіх заговірників поставили під військовий суд.

КОНҐРЕС ЗСА ВИМАГАТИМЕ ЕКОНОМІЧНИХ САНКЦІЙ ПРОТИ ПАР

Вашінгтон. — Обидві палати Конґресу З'єднаних Стейтів Америки — Сенат і Палата Репрезентантів — досягнули порозуміння у справі підтримки законопроєкту, який вимагатиме від Адміністрації президента Роналда Регена застосування економічних санкцій проти Південної Африканської Республіки за її політику апартаїду, проголошення вийняткового стану, беззаконних арештів негритянських активістів, вживання війська при придушенні масових демонстрацій тощо.

Спеціяльна комісія, яка була покликана до життя для узгіднення становища між обидвома палатами, має право і авторитет від лідерів Сенату і Палати Репрезентантів переговорювати з речниками Уряду і, як загально сподіваються, вона стосуватиме тепер значно сильніший тиск на Президента і його кабінет та вимагатиме переоцінки дотеперішньої ситуації. Досі Адміністрація категорично відмовлялася від економічних санкцій, які, мовляв, погіршать загальну економіку в Південній Африці, і це буде свого роду покарання всього населення, а не тільки білих расистів. Займаючи таке становище критики Уряду негативно висловлювались про економічні санкції Франції і обмеження торгівлі багатьма іншими країнами. Тепер Уряд матиме проблему із своїми власними законодавцями.

Речники Уряду, довідавшись про становище Конґресу заявили, що президент Р. Реґен, покищо не мінятиме своєї дотеперішньої політики у відношенні до ПАР, хоч стосуватиме інші ефектовні методи проти тієї держави, щоб склонити її до переговорів з негритянськими активістами, зокрема поміркованими, і тамошнім єпископом Англіканської Церкви Десмондом Туту, який сам виявив добру волю до переговорів у листі до президента ПАР Пітера Боти. Останній, однак, відмовився від переговорів з єпископом Туту кажучи, що уряд ПАР переслав своє становище керівникам Англіканської Церкви і до цього становища немає нічого додавати.

У зв'язку з познаками деякої зміни у політиці ЗСА у відношенні до ПАР, Йоганнесбурґ відкликав свого амбасадора до ЗСА, якраз один день перед рішенням спільної конґресової комісії про застосування економічних санкцій проти Південної Африки. Політичні спостерігачі й аналітики заявляють, що відкликання амбасадора є, очевидно, познакою погіршення дипломатичних відносин між державами і не задоволення Преторії коливанням ЗСА. „Американська політика до ПАР діє тепер під подувом вітру і такий стан виклакає також занепокоєння серед альянтів ЗСА", — заявляють деякі аналітики.

Які саме санкції застосовуватиме Уряд ЗСА і чи взагалі застосовуватиме, залежатиме від розвитку подій в ПАР і наростання незадоволення політикою апартаїду в світі.

Південна Африка відкликала свого амбасадора із ЗСА

Йоганнесбурґ, Південна Африка. — Уряд Південної Африки повідомив 30-го липня ц.р., що відкликає з Вашінґтону свого амбасадора Герберта Бюкеса на консультацію до Йоганнесбурґу. Г. Бюкес був призначений амбасадором лише два місяці тому і ще не був акредитований, а уряд не подав причин чому його тепер відкликано.

Але це потягнення є дальшим доказом того, що уряд Південної Африки відмежовується від стосунків з тими державами, які голосно протестують з приводу вийняткового стану, який там проголошено десять днів тому.

Хоча Уряд ЗСА не поробив ніяких драстичних потягнень у відношенні до Південної Африки, то все ж уважають, що його остороги проти апартаїду і апробування політики країн Західньої Европи відносно останніх подій в Південній Африці є виразним покажчиком невдоволення з уряду в Південній Африці.

Минулого місяця Уряд ЗСА відкликав на консультацію до Вашінґтону свого амбасадора в Йоганнесбурґу Германа В. Нікеля на знак протесту та невдоволення з приводу наїзду військ Південної Африки на столицю сусідньої африканської держави Ботсвани. Уряд Південної Африки вияснював наїзд тим, що його зроблено проти одної з радикальних африканських груп, яка стремить до повалення уряду білих.

На всі потягнення західніх держав проти політики уряду Південної Африки, він відповідає досі обороною свого становища та вийняткового стану, а з тим арештів неґрів-бунтарів. Президент П.В.Богота заповів у понеділок, 29-го липня, що він може незабаром видалити з Південної Африки 1,5 мільйона чужих негритянських робітників.

У Вашінґтоні припускають, що президент Роналд Реґен може підписати закон для санкцій проти Південної Африки, якщо він не буде надто гострий і якщо такий закон дістане велику підтримку в Сенаті та Палаті Репрезентантів.

В АМЕРИЦІ

ЗАКОНОПРОЄКТ ЩОДО іміграції посунувся вперед після того, як сенатська Комісія судівництва підтримала його голосами 12 до 4. Цей законопроєкт даватиме леґальний статус нелеґальним імігрантам до трьох років, але також каратиме працедавців, які постійно їх будуть приймати на працю.

ОСІЯ ОРНСТІН, 80-літній лотиш, який сидів в тюрмі в Москві три роки за часів Сталіна і приїхав до Америки в 1979 році, занедужав на серце і коли його хотіли повезти до лікарні, він відмовився, аж доки йому не признали американське горожанство. О. Орнстін сказав, що „тепер **його серце має причину дальше битися, бо воно є американським серцем".**

БЮРО ПЕРЕПИСУ НАСЕЛЕННЯ виявило, що в Америці є 176 міст, населення яких має 100,000 або більше осіб. З усіх міст Ню Йорк має найбільше населення в числі понад 7 мільйонів, а другим містом є Лос Анджелес, яке має понад 3 мільйони. Підрахунок населення бюро робить щодва роки.

У ПОНЕДІЛОК, 29-ГО ЛИПНЯ, автомобілева компанія Дженерал Моторс проголосила, що вона вибрала містечко Спрінг Гилл в центральному Теннесі для побудови автомобільної фабрики, що вироблятиме новий модель Сатурн. Фабрика затруднить 6,000 робітників. Земля біля цього містечка в Теннесі, яка досі продавалася за 3,000 долярів за акер, тепер підійшла до 10,000 дол. за акер.

Український юнак добився фіналів у контесті

Ню Йорк. — Відомий широко в Ню Йорку банк, який має свої станиці дослівно в кожній дільниці міста та у його довкіллі, п. н. „Бовері бенк", проголосив серед шкільної молоді усіх тих округ цікавий конкурс на афішу, змістом якої мав бути клич „Я люблю Ню Йорк".

У певному означено реченці весною 1985 року із 4,000 учасників конкурсу спеціяльне жюрі вибрало 150 найкращих, і вони і їхні родини та їхні учителі були запрошені на окреме святкове відзначення першунів та проголошення імен трьох найкращих у червні ц.р.

Серед 150 фіналістів був один українець, учень 5-ої кляси католицької школи в Квінсі, Микола Савицький, син Христини і архітекта Юрія Савицьких.

Микола Савицький із своєю афішою в оточенні „Міс Ню Йорк". Т. Такера і Е. Граветта.

Фінансоване банком святкове відзначення першунів відбулося в одному з театрів на Бродвею, а відтак усі 150 першуни та їхні батьки були гостями на полуденку в популярному ресторані „Мама Леоне" і одержали безплатні квитки до музеїв, на спортові змагання та інші подарунки.

Церемонію відкрив президент банку Елліс Ґраветт, який привітав 150 першунів, що їх вибрали з-посеред такої великої кількости учасників, і з признанням висловився про їхнє мистецьке відчуття та виконання афішів, в яких кожний на свій спосіб показав свої думки про місто Ню Йорк. З таким самим признанням висловлювавався про праці молодих малярів представник департаменту освіти міста Ню Йорку, д-р Стерлінг Кіс, який також прочитав привітання від мейора міста Едварда Кача та

(Закінчення на стор. 4)

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY
FOUNDED 1893
Svoboda USPS (50-420 ISSN 0274-6964) is published daily except Sundays, Mondays, and holidays by the Ukrainian National Association, Inc. at 30 Montgomery Street, Jersey City, N.J. 07302
Subscription: 1 year — $40.00, 6 months — $22.00, 3 months — $12.00
UNA members: $7.50 — 6 months, $15.00 — 1 year. Change of address - $1.00. Make check or money order payable to "Svoboda".
Postmaster: Send address changes to:
"Svoboda" • P.O. Box 346 • Jersey City, N.J. 07303
Передплата на рік $40.00, на півроку — $22.00, на 3 місяці — $12.00
Для членів УНСоюзу $7.50 на 6-місяців, $15.00 — на рік. За кожну зміну адреси — $1.00.
Чеки і "money orders" виставляти на "Svoboda".
Second Class Postage paid at Jersey City, N.J.

Плян походу СССР до Атлантику

За газетними вістками Міхаїл Ґорбачов відкликав з передчасної емеритури маршала Ніколая Оґаркова і призначив його начальним командантом збройних сил членських країн Варшавського пакту, себто СССР і його сателітів. Таким чином 68-літній Ніколай Оґарков, повноправний член Політбюра, близький приятель покійного Юрія Андропова, коли той був шефом всемогутнього апарату КҐБ, став тепер одною з найвпливовіших і для Заходу найнебезпечніших фіґур Совєтського Союзу.

Фахівець совєтських справ, офіційний аналітик організації „Середньо-атлантійська Ассоціяція дослідів", Йоссіф Боданський, проголосив у „Вашінґтон Таймсі" з 23-го липня ц.р. обширну статтю з прецікавими подробицями життя і військової кар'єри Ніколая Оґаркова, включно з деталями його високої військової освіти та з поясненням, чим саме Оґарков, автор численних фахових військових статтей і книжок, залюбки цікавиться. Отож, за твердженням того автора, Оґарков від років займається детальним плянуванням завоювання цілого европейського континенту. Він покладається на величезну перевагу совєтських суходільних сил над силами Бльоку Атлантійського пакту (НАТО), і за пляном Оґаркова — Совєтський Союз може завоювати Західню Европу блискавичним маршем своїх змоторизованих дивізій, які під „парасолею" совєтського летунства маршували б до Атлантику — без вживання атомової зброї. За теорією Оґаркова, — Совєтський Союз має силу і змогу завоювати Західню Европу швидше, поки Америка зможе змобілізувати свої сили й перекинути їх на европейський континент. Оґарков буцім-то переконаний, що Америка не ризикуватиме в обороні Західньої Европи Третьою світовою війною з користуванням атомовою зброєю, бо це була б загибель найбільших центрів американського промислу, тож і загибель американської атомової зброї на американському континенті.

Проте у тій обширній статті Йоссіфа Боданського, яка мабуть була відома верхівці Пентаґону може ще перед появою статті друком, нема нічого про потенціяльну можливість спротиву сил НАТО, ані теж нічого про американський збройний потенціял і можливості американської відплатної акції. Коли вірити авторові цієї статті в поважному часописі як „Вашінґтон Таймс", то треба би поставити хрестик на всьому вільному світі і ставитись до могутнього західнього бльоку НАТО як до миляної баньки, що її можуть одним подихом знівечити збройні сили Совєтського Союзу. Тим часом за іншими, не менше авторитетними голосами, Америка встигла в останніх чотирьох роках настільки дозброїтись, що вона (хоч у деяких родах зброї, як ось далекосяжних ракетах відстає від СССР) має добрі рухомі бази атомової зброї у своїх підводних човнах на всіх морях світу. Загально теж відомо, що в постановах кремлівської верхівки грає ролю не тільки порівняння збройних сил СССР і Заходу, зокрема Америки, але й такий момент, як настрій населення на величезних просторах совєтської колоніяльної імперії від Влтави по Тихий океан, і та небезпека, яка постала б для імперії, коли б у випадку війни треба було дати зброю в руки мільйонів мужчин, непевно чи вороже наставлених супроти большевицького режиму.

У статті Боданського згадано теж цікаву подробицю, що Оґарков був особисто причетним до підписання з Америкою в 1970 році першого договору про обмеження стратеґічної зброї САЛТ І. Втікачі з СССР, між ними деякі високі совєтські старшини, схарактеризували Оґаркова як майстра від „маскіровки", себто створювання у військовій ділянці сповидних фактів, які насправді мають маскувати дійсні пляни й заміри совєтської військової верхівки. Нема сумніву, що у Пентаґоні це відомо. Можна здогадатися про це з інтерв'ю, що його „Ю.С. Нюз енд Ворлд Ріпорт" з дати 22-го липня приніс із Полем Нітсе, головним дорадником президента Реґена і Пентаґону у справах переговорів з СССР про припинення перегонів у зброєнні. Пол Нітсе є песимістом щодо швидкого успіху у цій справі, але не виключає, що Ґорбачов виявиться більшим реалістом як доктринером, коли він стрінеться у вересні цього року вперше з Роналдом Реґеном. На всякий випадок, можна мати різні думки про правильність чи помилковість американської закордонної політики, але можна мати певність, що Роналд Реґен, Джордж Буш, Джордж Шулц, Роберт Мек Фарлейн, Каспер Вайнберґер і взагалі теперішня державна верхівка ЗСА не є наївною у відношенні до Кремлю і його правителів.

Степан Женецький

ВІЙНА В АФГАНІСТАНІ І ТЕЛЕВІЗІЯ В СССР

Як подають кореспонденти західніх часописів з Москви, в Совєтському Союзі перший раз за п'ять років невиповідженої війни в Афганістані показали картини з тієї війни на телебаченні.

На початку місяця липня, по мережі совєтської телевізії показали коротеньке, бо тільки дві з половиною хвилин, звідомлення, у якому висвітлювали ніби місця боїв в Афганістані і „героїчні заяви" груп московсько-совєтських вояків.

Кореспондент „Ню Йорк Таймсу" Сет Майденс дуже влучно порівнює цей короткий показ совєто-московської телевізії війни в Афганістані із докладними, часто неґативними для Америки, звідомленнями з Вєтнамської війни, що їх щоденно широко подавала американська телевізія.

Одначе сам факт, — пишуть західні кореспонденти з Москви, — що совєто-московська урядово контрольована телевізійна програма показала палаючі совєтські тягарові авта, вибухи й наступ совєтських військ на небаченого ворога, дуже здивував західніх дипломатів, що перебувають у Москві.

Один совєтський журналіст в Москві заявив, розуміється в таємниці, західнім кореспондентам, що, на його думку, сценарій передачі був зроблений в Афганістані, але сцени боїв були, правдоподібно принаймні частково, спеціяльно театралізовані для телевізійної камери.

Пару днів пізніше після цієї першої передачі, під час вечірніх новин совєтська телевізія знову показала Афганістан, де тим разом урядові вояки, тобто прибічники афґаністанського сателітного режиму, перемагають банди „запроданців". У цій сутичці, подав коментатор, „більше як сто горлорізів були знищені" і було захоплено велику кількість виготовленої на Заході зброї та підривної літератури. У цьому фільмовому показі спеціяльну увагу було звернено на купи нібито здобутої іноземної зброї.

Дехто з росіян оправдують перед західніми дипломатами і журналістами брак протестів та масово поширеної опозиції серед росіян відносно війни в Афганістані фактом, що, мовляв, її (війну) замовчують совєтські новинкарські середники масової інформації.

Як загально відомо, совєтська телевізія рідко коли показує неґативні сторінки про життя в СССР. Натомість вона під час вечірніх новин постійно показує уривки західніх фільмів про повені, пожежі та інші стихійні нещастя поза кордонами Совєтського Союзу, як рівнож демонстрації, бунти та заколоти в інших частинах світу.

Совєтська телевізія дуже часто передає сцени з конфліктів в Центральній Америці, які бере із західніх телевізійних передач.

Західні дипломати в Москві є тієї думки, що започатковані нарешті висвітлювання їхньої власної війни в Афганістані свідчить про те, що Афганістан стає життєвим фактом в Совєтському Союзі, хоч приглушуваний та замовчуваний. Просто кремлівські ватажки вже не можуть закрити факту існування цієї війни, де перебуває більше як 100,000 молодих чоловіків та де падає близько 10,000 їх жертвами річно.

Від часу п'ятої річниці, що проминула в грудні 1984 року, коли совєтські загарбники напали на Афганістан, совєтські новинкарські середники стають все більше відкритими і мусять подавати відомості про те, що совєтські вояки там борються і вмирають. Розуміється, про совєтські війська в Афганістані росіяни говорять і пишуть, як про „обмежені числом частини", що виконують їхні „міжнародні повинності". Отак брехати потраплять тільки росіяни. Не даром же в нас, українців, є приказка: „Бреше як москаль".

В останніх місяцях появилося в совєтських часописах кілька вісток про героїзм совєтських вояків, в чому дехто із західніх дипломатів вбачає вказівку, що Кремль не сподівається скорого кінця війни і для того подає про її „доблесні" досягнення.

У трьох найвизначніших, тобто „найгероїчніших", починах, що про них написали совєтські часописи, совєтські вояки загинули на полях боїв в Афганістані чомусь в досить подібних обставинах, а саме: в усіх трьох випадках совєтські вояки розрядили гранати, які повбивали їх самих і атакуючих „бандитів", як совєтська преса, радіо і телевізія називають афганських борців за волю.

Донедавна совєтські телевізійні новини майже всецiло подавали вістки про допомогу, що її нібито дає Совєтський Союз Афганістанові, та про щасливе життя в Кабулі, столиці країни. Від місяця липня цього року вістки про Афганістан в совєтській телевізії змінилися. Тепер в ній показують, як під клекіт автоматичної зброї совєтські вояки вискакують з-поза озброєних автомашин, повзуть по землі, минають звої кільчастого дроту, щоб зайняти позиції на сухих скалистих теренах. При тому вояк з озброєної автомашини строчить по ворогах з автоматичного кріса. Вдалині ростуть клуби густого диму. Офіцер розглядає поле бою з далековиду.

У фільмі не видно ворогів, або хоча б ворожого вогню, і через це не можна ствердити, чи ці сцени показують правдиві атаки, а чи вони тільки вирежисерувані для телевізії.

Едвард Кухар
(тиж гуцул)

Про Сьвєто Спаса в Гантері

З чєсом, коли си зближєє сьвєто Спаса в Гантері, в тому місці, де си зїжджєє уса наша єліта, з цілої Гамерики і Канади, так би мовити, в гамерицких Карпатах на літній відпочинок, пригадує си, єк то було колис на нашій Гуцульщині в Ворохті ще перед войнов.

Пригадує си нова велика гуцульска церква, котра стояла при дорози на горбку, а зверху і всередині гарно різблена гуцульскими майстрами.

І коли буваємо в космацькому Ґантері, то си здає, єк то колис було в Ворохті. Єк колис сходили ґазди з верхів, поубирані в нові сьвєткові кіптарі і гуньки, вишиті сорочки та нові постоли і колірово прикрашені капелюхи. А за собов вели своїх ґаздинь, котрі їхали верхи на малих гуцульских коньох, також убрані в сьвєткові красні гуцульскі striї.

І тут у нас в Гантері, куждий рік в неділю рано на Спаса си сходєт чесні ґазди і ґаздині з верхів гір до тої гуцульскої церкви, що така подібна на церкву в Ворохті.

Сходєт си з верхів не на коньох, ав тих автох, бо то Гамерика, і тут на коньох до церкви ніхто не їздит. А то що ґаздині тут ґаздами стали, то ґаздині їдут автами, а ґазди сидєт тихо зі заду.

І дивимоси єк іде ґазда Еко-Козак, той що так файно малює, що аж з далекого Дітройту уже довгі роки приїжджєє, іде зі свойов ґаздинев та ще своїх синів Козаків веде, що тиж файно малюют.

А за ними іде ґазда Михайло Мороз, що не тілько файно малює, але і файно в церкві співає „Вірую".

Іде ґазда Ігор Соневицкий, що так файно в ґражді віграє на фордепіяні — іде і свою ґаздиню веде і цілу його челідь.

Іде тиж чесний ґазда дохтір Юлько Ґной зі свойов газдинев, з котрим ми були в гамерицкій армії під чєс Корейскої войни, що так багато там навоювали.

Іде тиж газда Нюнько Титла зі свойов газдинев Богданков, що таку файну гуцульску хату мают під горбком при дорозі. Обоє си поубирали у вишиті сорочки та гуцульскі кожушки і несут овочі та зіллє сьвєтити.

Тай іде газда Богдан Титла — файний гуцул, що теж тими гаквареліми вімальовує, а єго газдинє Галина малює файні ікони.

А під дзвіницев стоїт чесний гуцул Вижницкий зі свойов гадинев, що тиж деревєну гуцулску хату має і всілєкі вобрази вімальовує.

А здалека видно, єк пластуни і пластунки машируют дорогов. Пластунки си убрали в гуцульскі кіптарі, аж з Вовчої Тропи приїхали до церкви до Гантеру на то велике сьвєто.

А Месієш Грицин фурт з апаратами доокола церкви бігає і то всьо фурдеграфує.

Ґазда Лємпіка вже си приготовлєє іти до середини церкви аби іти нагору і дєкувати. І я чєсом іду помагати єму співати.

А хто в Гантері не знає того правдивого гуцула з вусами — Максима? І він тиж прийшов і під церквов чекає. А дітвора бігає під церквов та си бавит і розвеселєє. Іде ще багато инших чесних ґазд і ґаздинь, але нема місця аби їх усих на папері помістити.

В церкві дохтір Макаревич — той, що си так старав, жи би гантерску церкву побудувати і багато грошей і праці вложив в ту справу, вже приготовляє для Отцє всьо на С лужбу Божу.

І ґаздинє Оля Кобзєр добігає, щоби си до церкви не спізнити, а ґазда Кобзєр — небожчик, тілко си з неба, сарака, на то всьо приглядає.

Михайло Ільків

ДЕФІЦИТНИЙ ЕКСПОРТ ЗСА

В добі великого промислового розвитку господарська автаркійність немає практичного застосування. Кожна індустріяльна країна в сьогоднішньому цивілізаційному поступі залежна одна від другої в запотребуванні сирівцю, достави, ринку збуту, кредиту. Отже в тому відношенні міжнародна торгівля — це широка торговельна ділянка, що вимагає повної співпраці зацікавлених сторін. В свій час Україна завдяки Озівському і Чорному морям відігравала важливу ролю в міжнародній торгівлі (збіжжа, вовна, цукор). Сьогодні це все хвилево централізоване і приглушене. Міжнародна торгівля звичайно приносить господарські користи країнам імпортерам та експортерам — стимулює і уздоровлює їхні господарські системи. Буває також, що великий імпорт закордонних товарів до країни приносить їй некористі. Зробимо спробу розглянути справу дефіцитного експорту ЗСА.

Після Другої світової війни експорт ЗСА рівнявся приблизно шістьом і пів відсоткам гуртової продукції. Тоді імпорт виносив тільки п'ять відсотків. Отже різниця один і піввідсотка не мала великого впливу на господарський розвиток країни, тому що експорт перевищував імпорт. Згодом це все змінилося. Експорт лишився майже такий самий, натомість імпорт закордонних товарів до ЗСА значно збільшився і осягнув суму біля 27 більйонів долярів у 1984 році. І це була від'ємна сторона пасивного торговельного балянсу країни в минулому році. Деякі роди промисловости зменшили продукцію, тому що не могли своїх товарів експортувати через високі ціни і тому що не видержували конкуренції дешевших закордонних виробів. Якщо така ситуація продовжувалася б, то дефіцитний експорт країни досягнув би трильйона долярів по якомусь часі, а це могло б спричинитися до дебітової кризи. Така ситуація мала б від'ємні господарські наслідки для країни.

Причиною такої міжнародної торгівлі був зріст цінности доляра на 70 відсотків від 1980 року до сьогодні. Одним словом, доляр був переціннений закордоном, а закордонні гроші були недоцінені супроти доляра. Товари, що перечисляються в долярах у міжнародній торгівлі, продаються заграницею по високих цінах, і навпаки, — товари, що ціняться в заграничних грошах, продаються дешево в ЗСА. На переціннення доляра склалися різні причини, а саме — добра економічна політика країни, великий і змінливий ринок, вільність торгування на внутрішньому і зовнішньому ринках та інші полегші, що були включені в господарську реформу країни, при тому також зменшений інфляційний показник. Всі ці причини зміцнили купівну силу доляра.

З такої господарської ситуації, себто перецінки доляра, скористали заграничні фірми і заповнили внутрішній ринок ЗСА своїми виробами. На американські вироби через високі ціни не було попиту закордоном. Це спричинило сповільнення деяких родів гуртової продукції, при тому збільшило пасивний торговельний балянс ЗСА. В такій ситуації Уряд поробив деякі правні обмеження в міжнародній торгівлі, які фактично не мали більшого практичного значення. Крім дефіцитного експорту, принциповою справою в торгівлі було те, що ЗСА хотіли допомогти біднішим країнам стати господарчо сильнішими. Заграничною торгівлею ми поборюємо бідність, підносимо промисловість і господарський розвиток інших країн коштом нашого дефіцитного експорту, — сказано в рапорті.

Це правда, що ЗСА в промислово-комерційному сенсі є дуже сильною країною і можуть собі дозволити на різні торговельні комбінації. ЗСА завжди сприяли господарському розвиткові кожної країни, в якій шануються демократичні засади і свобода людини. Тому торговельні фірми вважають, що насьогодні торговельний дефіцит не становить загрози економіці країни. Вони вважають, що деякі закордонні фірми потребують реорганізації, щоб успішніше розвиватися і процвітати. Експортовий дефіцит — це переходове явище в торгівлі. Міжнародну торгівлю треба продовжувати навіть якщо зиск малий, — стверджують торговельні партнери.

Загально всі погоджуються з думкою, що цінність доляра знизається, і тоді закордонна торгівля поліпшиться. Тим же часом треба ствердити, що міжнародна торгівля ЗСА не сповільнюється, а збільшується.

Якщо вартість доляра навіть знизиться, все таки доляр буде далі сильною валютою в світі, тому що ЗСА мають великі резерви золота вартости понад 12 більйонів долярів. Проте кожна країна, в тому також і ЗСА, хочуть мати активний торговельний балянс. Над справою імпорту — експорту працюють країни Европейського Спільного Ринку, ЗСА та Японія, і треба сподіватися, що проблема дефіцитного експорту ЗСА та взагалі справа міжнародної торгівлі буде полагоджена компромісово в користь усіх зацікавлених партнерів.

Роман Кухар

Австраліяна в нашій літературі

Степан Радіон, „Припадкова зустріч", збірка новель, оповідань, перекладів. Видала Делеґатура Української Могилянсько-Мазипинської Академії Наук на Австралію. Обкладинка роботи О. Радіон-Дж. Додатки: Автор у світлі критики; показник першодруків його новель, оповідань і перекладів; грамота наділення докторатом; рисунки і заставки та світлини автора в тексті. Мельбурн, 1985, ст. 145.

Про Степана Радіона, громадського діяча, автора наукових праць, бібліографа й журналіста в Австралії, нашій суспільності добре відомо. Проте не всім відомо, що Степан Радіон багато працював як автор новель, оповідань і нарисів в українській літературі, а теж як літературний критик і перекладач з англійської мови. За його досягнення в бібліографічній, літературознавчій, перекладничій і творчій літературно-мистецькій праці нагородив його університет в Тусон, Арізона, почесним ступенем доктора літератури в 1985 році.

Тількищо видана збірка оповідань, новель і перекладів Ст. Радіона під наголовком „Припадкова зустріч" саме й кидає світло на цю менш відому ділянку його зайнять — літературну творчість. Збірка охоплює твори Радіона, що появлялися здебільш у нашій періодиці, з 1950-их років почавши й аж до 1980-их років, та деякі інші, досі не публіковані

(Закінчення на стор. 4)

Оксана Сосновська

НА ПРОЩІ ДО КРАЇНИ СЕМИ ЦЕРКОВ

IV.

Наша корабельна прогулянка почалася у малій пристані Саріср, куди ми приїхали автобусом вздовж західнього берега Босфору. Недалеко звідси він злучується з Чорним морем, і ми довго і з тугою глядимо на його спокійні сині води, що там, по тому боці, обмивають береги нашої рідної України. Екскурсійний корабель досить великий. Пливучи на південь, він зиґзаґом протинає кількакратно Босфор та причалює раз до одного то другого його берегів, щоб підібрати нових пасажирів. Любуємось казковою панорамою і горбовинними прибережними краєвидами з буйною зеленню лісів і парків, між якими розкинені малі оселі, вілли, невеликі пристані. Назагал европейський бік багато густіше заселений; по азійському боці більші скупчення будинків починаються аж ближче азійської частини Стамбула. По Босфорі плаває багато суден, тут видно навіть кілька совєтських кораблів, що за договором з Туреччиною можуть користуватися цією протокою, і сюди пропливає їх понад 20,000 річно. Поволі зближаємось до міста і по правому боці вже видно башти фортеці, яку турки збудували перед облогою Царгороду, щоб контролювати рух на Босфорі і припинити постачання для міста. Ще перепливаємо попід високий, понад один кілометр довгий, підвісний міст (його будову закінчили в 1973 р.), що лучить Европу з Азією, минаємо новий султанський палац, і вже у пристані старого міста.

Останній наш вечір у Стамбулі проводимо за щедрою вечерею в ресторані давньої вежі Ґаляти ще з XIУ століття, що хоч і невисока (120 м.) за нашим стандартом, проте звідси відкривається імпозантний вид на Босфор, Золотий Ріг, мости і все місто.

Встаємо раніше як звичайно; сьогодні залишаємо Стамбул і починаємо наш маршрут до західньої Анатолії. Завдяки положенню в Середномор'ї, її побережжя мало велике значення ще в сіру давнину. Там постало декілька важливих міст, особливо найбільша пристань — Ефез, що за грецьких і римських часів розвинулася у важливий торговельно-культурний центр. Широко славився він одним із семи див тодішнього світу — святинею Артеміди, яка притягала щорічно великі тисячі прочан. Якраз це місто вибрав собі за осідок св. Іван Богослов, що через переслідування апостолів у Палестині мусів покинути Єрусалим. Він перенісся до Ефезу, забравши зі собою Божу Матір, що йому в опіку передав Ісус на хресті словами: „Сину, це мати твоя". Під впливом його навчань і зокрема апостольської праці св. Павла, в Ефезі і околиці постало сім перших християнськикх церков. Коли св. Івана переслідувано і заслано на недалекий острів Патмос, там написав він книгу своїх Об'явлень — Апокаліпси і її словами він звертався у своїх посланнях до отих церков, щоб у важкий для них час кріпити їх віру, виявити немочі і недоліки, напутити на правильний шлях. І власне залишки семи тих церков і особливо Ефез були ціллю нашої мандрівки по Анатолії.

І от, переїхавши міст на Босфорі, ми вже в азійській частині Стамбулу. Одна з його теперішніх дільниць — це Скутар, де колись були великі невільничі ринки; там продавали наших бранців, там карались у неволі наші козаки. За містом автобус повертає на південний схід і мчить вигідним шосе недалеко берегів Мармарського моря. Минаємо старинне місто Нікомедію — Ізміт, купелеву місцевість Ялову, а відтак місто Бурсу, звідки вже близько до Нікеї, де 330 року відбувся перший Вселенський собор. Наш шлях віддалився від моря, автобус їде просто на південь. Яких 100 кілометрів направо, де Дарданелли лучаться з Егейським морем, колись процвітала старинна Троя, яку греки здобули хитрощами та обернули в купу грузів. Їдемо попри більші і менші оселі та села. Земля тут урожайна. Невеликі пагорби покриті зеленню гаїв і садів, на рівнинах поля, городи, подекуди баштани зі здоровенними гарбузами. Проте села виглядають назагал бідно. Трапляються час від часу навіть і дуже нужденні із маленькими запалими садибами, з неохайними голими подвір'ячками, закиданими всячиною. Слухаємо розповіді нашого ґіда про життя у модерній Туреччині, заборону многоженства, піднесення статусу жінки нарівні чоловіка, доступ молоді обох статей до всіх шкіл. Та принаймні на селах, мабуть, ще давні порядки. Тут ще наглядні старі ісламські традиції; при праці бачимо тільки зігнуті постаті жінок в довгих одягах, а чоловіків бачимо у придорожних ресторанах чи чайних за склянкою чаю чи якого іншого питва. Дошкуляє спека, дарма що це вже друга половина вересня.

Під вечір доїздимо до Перґами (Перґамону), старинного міста, що пам'ятає ще часи перського панування за царя Кіра, потім Александра Великого і його наслідника Лізимаха, власного Перґамського королівства і римського володіння. У цих останніх двох періодах воно дійшло до великого добробуту і могутности і з тих саме часів збереглося багато руїн. Теперішнє місто Перґама лежить у стіп давнього акрополя, що височіє над околицею, і колись, обведений мурами, був могутньою твердинею. Автобус підвозить нас стрімкою дорогою під гору, а потім уже мандруємо попри залишки мурів до середини укріплення і розглядаємо руїни святинь і королівських палаців. Перґама була важливим центром науки і тут на акрополі приміщувалась одна з найбільших бібліотек світу. Коли в II століття до Христа її ріст став загрозою Александрійській бібліотеці, Єгипет припинив їй постачання папірусу, на якім тоді писали манускрипти. Це дало тут поштовх для винаходу т.зв. перґаменового паперу з овечої шкіри, яким людство користувалось на протязі довгих віків. На жаль, з пребагатої бібліотеки, що налічувала 200,000 томів, нічого не збереглося, бо Марк Антоній накінець вивіз її в подарунку Клеопатрі до Александрії, де згодом вона вся пішла з димом. З руїн найкраще зацілів тут на стрімкому спаді гори великий театр зі знаменитою акустикою. Звідси чудово видно всю околицю, а також руїни нижньої агори і колюмнаду святої дороги, що вела до асклепіону — відомої і славної в тодішньому світі лікарні (назва походить від Ескулапа, бога здоров'я), нарівні з лікарнею в пелопонезькому Епідаврусі. Ще оглядаємо вже недалеко виходу квадратову плятформу зі сходами, де колись стояв жертовний вівтар Зевсові, про який згадується в Апокаліпсі, і поспішаємо вдолину до нашого автобуса.

(Продовження буде)

Українська молодь у злуці з Христом

Українські Владики з молоддю під час здвигу.

Тема „Живімо разом з Христом" гомоніла у пісні і слові під час всіх зайнять на Здвизі Української Молоді в червні ц.р., що його зорганізував Апостолят молоді Стемфордської дієцезії. Більш як 500 учасників у віці приблизно від 18 до 30 років з'їхалися із трьох епархій ЗСА, Канади і інших країн до Стемфорду, щоб задемонструвати своє віддання віри Христові та стати живими свідками української спадщини і обряду.

Здвиг, що був за програмою визначений на 28-го — 30-го червня ц.р., почався богомільним походом із запаленими свічками у руках маршуючих та із співом релігійних пісень із гостинниці Марріотт у центрі міста Стемфорду, прямуючи до обителі Української католицької семінарії.

У поході, йдучи на чолі із духовенством, учасники зупинялися в означених відстанях і відмовляли короткий молебень за всіх наших 14-ох Владик, що життя своє віддали за віру Христову. Відправа почалася молитвою за канонізацію Слуги Божого Митрополита Андрея, а відтак слідували поминальні молитви за інших 13-ох ісповідників віри, що їх ув'язнили, а відтак замордували совєтські опричники у 1945 році, коли окупували вдруге Західню Україну, зліквідували нашу Католицьку Церкву і на своїм соборі насильно включили її до московської церкви.

По прибутті до семінарії, богомольців привітав Владика Василь, почесний господар здвигу, а з черги відправлено Акафіст до Матері Божої у сослуженні єпископа Іннокентія із Чикаґо, що також виголосив зворушуючу проповідь до молоді, закликаючи її посвятити своє життя Христові. Архиєпископ Степан із Филядельфії був почесним пристоящим цієї відправи. По відправі була перекуска, приготована стемфордським відділом Ліґи Українських Католиків. Виступала музична група, що репрезентувала популярну духовну музику у модерній формі.

У суботу, 29-го червня, о. Роман Мірчук, головний бесідник Конвенції, виголосив запальну проповідь, в якій закликав молодь стати палкими поклонниками Христа і усвідомити собі, що жити з Христом — це найвищий поклик молодої людини, яка має стати активним і корисним членом української Церкви у майбутньому.

Слідували дискусійні панелі, що розвивали теми духового, соціяльного та індивідуального покликання молоді, що його їй треба доконче виплекати під теперішню пору. Із визначніших панелів були такі: духова традиція українства, молитва, приявність Божа у наших діях, християнське подружжя, успіхи і невдачі у житті, іконографія, церковний спів і музика. Субота, надто ділова, працьовити і гамірна, закінчилася приємно бенкетом і забавою при звуках оркестри „Іскра".

В неділю, 30-го червня, кульмінаційною точкою Здвигу була Архиєрейська Служба Божа на площі в павільйоні семінарії з участю Архиєпископа Степана і всіх трьох Владик та численного духовенства. Учасниками цієї величавої відправи стали також наші вірні-миряни із довколишніх парафій, що заповнили площу. Архиєпископ Степан у своїй глибоко продуманій проповіді висказав радість і задоволення, що наша зріла молодь стає вірною своїй Церкві, плекаючи ревно свій обряд та заховує прекрасну спадщину своїх предків, що є доказом великої гордости і любови до свого народу. По закінченні Літургії о. Іван Терлецький провів приречення у складенні обітів Христові, що його молодь, повторюючи, прийняла у зворушливому настрої.

Неабиякою радістю всіх учасників стало випущення соток кольорових бальонів, що понесли у небесні простори заховану в них вістку про долю наших замучених Владик і голгофту нашої нескореної Церкви.

Конвенція прийняла резолюції, зложені під час цього Здвигу як напрямні майбутньої праці „Української Молоді Христові 1985", як явний історичний документ, що його передасться майбутньому Синодові наших Владик, як доказ віддання і посвяти „Української Молоді Христові" для своєї Церкви і народу.

Ось так урочисто і піднесено закінчився цей „Здвиг Української Молоді Христові 1985", а дієцезія св. Йосафата у Пармі, Огайо, перейняла місію організації наступного здвигу у 1986 році.

Сама підготова до здвигу зайняла 18 місяців наполегливої праці і плянування, при участі численних безіменних, але ентузіястичних працівників, що їх громаду очолювала Христина Калюк, — дієцезіяльної організаторки Апостоляту молоді Стемфордської дієцезії сестри Доротеї Міхалко та дорадників о. Івана Терлецького, о. Василя Джулія, о. Романа Ґолемби та активістки УМХ Віри Мацелюх. Безперечно це була найбільш динамічна плянувальна група, що знаменито вивела всю визначену їй програму і дала доказ незвичайної посвяти і любови у цьому релігійному здвизі української молоді.

Не треба сумніватися, що запал посвяти для нашої Церкви розгорнеться запальними іскрами по всіх дієцезіях і заохотить молодь включитися у цю священну акцію для Бога і України, маршуючи з Христом у руках переможному поході.

Михайло Мурин

Концерт учнів проф. З. Маркович

Перший ряд (зліва): Валерія Катрук, о. шамбелян Михайло Федорович, о. митрат Зенон Злочовський, проф. Зоя Маркович, Адріян Леськів, Наталка Леськів, Юрій Леськів; другий ряд: Роксана Отуляк, Юлія Отуляк, Діяна Трицецька, Богдан Бачара, Дарія Наконечна, Іван Шперналь.

У Філядельфії, в гарній концертовій залі в суботу, 15-го червня ц.р., з великим успіхом пройшов річний концерт учнів, студентів проф. Зої Маркович. Проф. З. Маркович, член Об'єднання Американських Професорів, вважається однією з найкращих педагогів, відома як концертова піяністка зі своїх виступів в Европі, Америці, Канаді. Вона є авторкою двох збірників пісень „Співають соловейки" і довгограючої платівки із симфонічною оркестрою.

Програма концерту: сольові виступи, дуети на чотири руки, дуети для двох фортепіянів композиторів Брамса, Шопена, Шуберта, Ліста, Лисенка, Косенка, Кабалевського, Любарського, Безкоровайного та інших.

Відкриваючи концерт, проф. Зоя Маркович привітала присутніх на залі, о. шамбеляна Михайла Федоровича, генерального вікарія, о. митрата Зенона Злочовського, пароха церкви св. Архистратига Михаїла. На початку програми приємною несподіванкою був виступ власника цієї компанії Софіяна Занфе, що блискуче виконав на цитрі дві композиції Легара.

Першою точкою програми був виступ Валі Катрук, яка майстерно виконала „Мелодію" Берковича і дует на чотири руки „Колискову пісню", разом з Дарією Наконечною. Діяна Трицецька відіграла технічно нелегкий твір „Скерцо" Кабалевського і на два піяна дует, разом з Богданом Бачарою. Вона музично обдарована учениця. Адріян Леськів бездоганно виконав сольо Лисенка „ На горі" і народну пісню „Черевички" на чотири руки, аранж. З. Маркович, а також дует на два піяно разом з братом Юрієм. Композиція „Казка" Любарського була дуже вдало виконана талановитим учеником Юрієм Леськовим, він також співає, належить до хорової дитячої групи проф. З. Маркович. Добре співають і Валя Катрук та Діяна Трицецька, які виступають на різних імпрезах, фестивалях.

Юлія Отуляк з почуттям відіграла „Думку" Безкоровайного і складний дует на два фортепіяни „Колискову" Брамса разом з сестрою Роксаною. Композиція Шуберта „ Народний танець" характерно виконав сольо Іван Шперналь і дует на чотири руки „Дощик" Лисенка та дует на два піяна „Накрила нічка" Лепкого, аранж. З. Маркович. Помітні великі поступи в музиці Івана Шпернала

Композицію Косенка „Ведмідь" технічно і мелодійно відіграла талановита учениця Роксана Отуляк. Композицію Шопена „Мазурка" — Дарія Наконечна і дует на два піяна разом з Богданом Бачарою. Вона є дуже талановита студентка. Студент студії Бачара з великим почуттям виконав „Прелюд" Косенка. Юрій Леськів, Роксана Отуляк, Дарія Наконечна належать до перших учнів студії.

Юрій Наконечний в імені батьків дякував проф. Зої Маркович за великі досягнення, за віддану працю, за прекрасний концерт.

Вдячні ученики подарували проф. З. Маркович китиці квітів. Простора концертова заля була виповнена батьками учнів і гостями.

Троє ґрадуантів з Принстону

Цього року троє українців ґрадуувало з Принстонського університету. Олег Л. Сохан (перший справа), який ґрадуував з того університету в 1982 році, одержав маґістерку з інженерії. Ольга Н. Явна одержала диплом бакалавра з молекулярної біології. Боян А. Онишкевич отримав ступінь бакалавра з інженерії, як також сертифікат спеціялізації в мовах. Усі троє є активними членами Пласту.

ЧАСТИНА МІСТА ВАШІНҐТОНУ мала 68-хвилинне затемнення у вівторок, 30-го липня, у наслідок зіпсування електричних проводів. Сенат переводив наради в частинній темряві, а сотні людей застрягли в підземках і вindах в дорозі до праці. Дефект каблів в центральній станції спричинив це затемнення.

ЗАПИСНИК „СВОБОДИ"

Редакції щоденника „Свобода" і „Українського Тижневика" повідомляють своїх читачів, що можна диктувати оголошення, наглі посмертні згадки і термінові вістки, телефонуючи на число (201)434-7022 протягом 24 годин на добу.

ПОДЯКА

28-го травня 1985 р., з волі Всевишнього, прийнявши Найсвятіші Тайни, відійшов у Вічність наш Дорогий і Незабутній МУЖ, БАТЬКО, ДІД І ПРАДІД

бл. п.

ІВАН БАРАН

Цією дорогою складаю щиру подяку Родині, Приятелям і Друзям за участь у похоронних відправах, за усні, телефонічні і листовні вислови співчуття в часі мого невимовного горя.

В першу чергу складаю щиру подяку Всч. о. пароховi Юліянові Осадці за відвідини Покійного в шпиталі, за відправи Святої Літургії, Панахид і похорону. Щиро дякую пасторові Презвітеріянської Церкви в Порт Джервіс д-рові Річардові Ейворі за участь у всіх похоронних відправах. Щиро-сердечно дякую моїм сусідам інж. Аполінарієві та пані Тані Осадцам, що в часі недуги, смерти і похорону мого покійного Мужа не жалували свого часу й труду, спішили мені з поміччю та ділили моє горе. Від серця дякую Паням із 54-го Відділу ООЧСУ і всім іншим, за так гарно приготований поминальний обід. Не знаходжу слів подяки диригентові інж. Осипові Гапієві та всім Хористам за чудовий спів Святої Літургії. Своїм зворушливим співом вони віддали Покійному найкращу пошану. Щиро дякую інж. Петрові Салякові, д-рові Олександрові Ничці, голові Об'єднання Українців у Ґлен Спей, голові Т-ва „Розвага" п. Петрові Мельникові, д-рові Романові Олесницькому, приятелеві Покійного та мейорові Ламберленду п. Томові Гілл за теплі прощальні слова після Панахиди і під час поминального обіду.

Стократно дякую всім, що не пожалували часу, щоб віддати Покійному останню християнську прислугу, гідно відпровадивши Покійного на Вічний Спочинок.

ВІЧНА ЙОМУ ПАМ'ЯТЬ!

ЛЮБОВ — дружина
та
ВОЛОДИМИР — син з дружиною
Д-р ВОЛОДИМИР — внук з дружиною
ЛЕНА — внучка
ВОЛОДИМИР, ДІН, ТОМІ — правнуки

У ЧЕТВЕРТУ СУМНУ Й БОЛЮЧУ РІЧНИЦЮ СМЕРТИ
нашого Найдорожчого і ніколи Незабутнього
МУЖА, БАТЬКА І ДІДУНЯ

бл. п.

Теодора Савицького

будуть відправлені

СЛУЖБИ БОЖІ

в п'ятницю, 9-го серпня 1985 р., о год. 9-ій ранку в церкві Благовіщення у Мелровс Парк, Па. та у церквах у Філядельфії.

Просимо згадати Покійного в цей день у своїх молитвах.

Дружина — МАРІЯ з дітьми і внуками

В ПЕРШУ НЕВИМОВНО БОЛЮЧУ РІЧНИЦЮ СМЕРТИ
мого Найдорожчого і Незабутнього
ЧОЛОВІКА

бл. п. д-ра

ІЛЛІ АНДРУСЯКА

будуть відправлені

ЗАУПОКІЙНІ СЛУЖБИ БОЖІ

в неділю, 11-го серпня 1985 р., о год. 9-ій ранку
в катедрі св. Покрови в Савтфілді, Миш.,
в церкві св. Андрія в Бавнд Бруку, Н. Дж.;
в церкві Успення Пресвятої Богородиці в Люрді;
та в Українські Православній Церкві в Бразилії.

До участи і про молитви за душу Покійного просить
дружина МАРІЯ

Український...

(Закінчення зі стор. 2)

заохочував усіх вибраних продовжувати мистецьку кар'єру.

У відзначенні першунів брали також участь „Міс Ню Йорк" Мері-Енн Фарелл, член дружини кошиківки „Нікербокерс" Трент Такер і телевізійний коментатор погоди станції Сі-Бі-Ес Ирвінг Джікофскі. Кожного з молодих мистців викликували поіменно показуючи рівночасно на великому екрані його афішу, а присутні нагороджували усіх теплими оплесками. Справді, дивлячись на ці праці важко було повірити, що вони виконані руками дітей, а жюрі, в якому були представники музеїв, куратори відділів малювання, фотографії та друкування, та інші фахівці мали нелегке завдання вибрати із цих 150 афішів три найкращі.

Афіша С. Сфорзи, яка здобула перше місце в контесті.

Найкращою афішою признано цю, на якій була зображена Статуя Свободи, що її зробила Стефані Сфорза, учениця школи для глухо-німих. Другу нагороду дістала афіша Елізабет Велез, учениці публічної школи з Бруклину ,а третю Пітер Паґано, студент середньої школи мистецтва і проєктів в Мангеттені.

Усі відзначені афіші є впродовж цілого літа і початку осені виставлені в поодиноких відділах банку „Бовері" в Ню Йорку та околиці.

Цей конкурс, який відбувся вже п'ятий раз, заохочує дітей до корисної мистецької праці і викликує шикоре зацікавлення серед молоді та їхніх батьків. Кожного року конкурс має іншого спонзора. „Бовері банк" перебрав цю ролю тим разом другий рік підряд і його речники підкреслили, що роблять це з великою приємністю.

Л. Онишкевич отримала високі відзначення

Лада Тетяна Калина Залеська-Онишкевич ґрадуувала в червні ц.р. з середньої школи Лоренс Гай Скул з багатьма відзначеннями.

Л. Онишкевич отримала академічну нагороду президента, мовну нагороду за її знання французької мови, видатну провідницьку нагороду за те, що вона була головним редактором шкільної газети, шкільну нагороду і нагороду за досконалість в історії Америки.

Лада Онишкевич

Крім того Л. Онишкевич була відзначена чотирорічною стипендією як „Merit scholar". Рішила вона вступити до Пенсильванійського університету, де її прийняли на спеціяльну програму для визначних студентів як „Benjamin Franklin scholar".

Від дитинства Л. Онишкевич є активною членкою Пласту. Покінчила вона дві українські школи, як також і ґрадуувала з „Рідної Школи" при УОК Центрі у Філядельфії в 1983 році з відзначенням. Тепер Л. Онишкевич є помічною учителькою при цій школі. Вона є членкою 287-го Відділу УНСоюзу.

Літературний конкурс СФУЖО

Літературний конкурс СФУЖО був урухомлений у 1960-році з ініціятиви і під протекторатором Марусі Бек, тоді радної Дітройту. Він був проголошений для жінок-письменниць або таких, що хотіли ними стати. Рік за роком ішли ці конкурси впродовж 1960-их і 70-их років. Кожного року змінювалась тема конкурсу, а також змінювались жюрі.

Тепер сповільнився рух конкурсів. Маруся Бек проголосила інший конкурс (збирання вісток про Україну в англомовній пресі), а й появились інші конкурси. Одначе хоч ці конкурси діють, може поруч них існувати ще один. Століття українського жіночого руху наказує нам продовжувати його.

Тому оцим проголошуємо XIX Літературний конкурс СФУЖО, що постав заходами М. Бек із Фонду літературних конкурсів СФУЖО, створеного тією ж М. Бек. Темою цього конкурсу СФУЖО буде поетичний твір. З огляду на 100-ліття українського жіночого руху, один з них буде присвячений українській жінці і її змаганню до великої мети. Другий вірш може бути ліричний чи драматичний на будь-яку тему. Як і раніше, цей конкурс проголошений для жінок-письменниць і тих, що хотіли б ними стати.

Нагороди будуть призначені з Фонду літературного конкурсу СФУЖО по 100 дол. за найкращий вірш.

Жюрі вже вибране і складається з Лідії Бурачинської, Ірини Пеленської і д-ра Остапа Тарнавського. Всі проживають у Філядельфії.

Реченець конкурсу назначений на 31-го грудня 1985 року. Учасниці конкурсу повинні прислати свої твори у трьох примірниках під псевдонімом, при чому справжнє ім'я авторики повинно бути залучене в окремій запечатаній конверті. Вірші слід висилати на адресу: WFUWO's Financial Committee, 6934 Ditman St., Philadelphia, Pa. 19135.

Комітет Літературної Нагороди

Нові українські аптекарі— В. Дідух і В. Войнов

З днем 1-го червня 1985 року відкрито першу і єдину в околиці Клифтону-Пассейку, Ню Джерзі, українську аптеку, — „Colonial Pharmacy", власниками якої є два молоді українці Володимир Дідух і Володимир Войнов. Аптека розташована при 828 Клифтон авеню в Клифтоні.

Володимир Дідух народився в Польщі на т.зв. „відзисканих землях" як найстарший син Анни і Михайла Дідухів. В 1964 році приїхав з батьками до Пассейку, де Володимир закінчив початкову школу при українській католицькій церкві св. о. Миколая. Середню освіту закінчив в Ґарфілді, а вищі студії розпочав у місцевому Берґен коледжі . Відтак переїхав до Ореґону, де закінчив свої фармацевтичні студії в 1981 році.

Маючи 10 років Володимир вступив в ряди юнацтва Спілки Української Молоді в Пассейку та відбував таборування на оселі СУМА в Елленвіллі, Н.Й. Він є членом Української Централі в Пассейку.

Володимир Войнов, син Люби і Павла Войнових, народився вже в Америці. Початкову та середню освіту закінчив у школах в Клифтоні, а вищі фармацевтичні студії розпочав у Ратґерському університеті, де закінчів їх з найвищим відзначенням у 1976 році. Після студій працював на становищи керівника аптеки Дженовіз. Він одружений з Марією Дідух, сестрою Володимира Дідуха.

Володимир Войнов та його родина є членами 182-го відділу Українського Народного Союзу.

З приємністю вітаємо нових українських професіоналістів, висловлюючи їм найкращі побажання успіхів як у родинному, та і в професійному житті. Віримо, що поза своїми професійними зайняттями вони також включаться активно в громадське життя українського Клифтону-Пассейку.

М. Дупляк

УСІ СІМ АМЕРИКАНСЬКИХ закладників в Ливані перебувають в околиці Бейруту в руках ливанських муслманів-шіїтів, які за всяку ціну хочуть добитися звільнення шіїтів затриманих в Кувайті, — інформують члени родин закладників, які займаються процесом їхнього звільнення і деякі західні спостерігачі в Бейруті. Один з провідників ливанських шіїтів заявив, що вони, мовляв, звільнять усіх закладників, якщо Адміністрація президента Роналда Реґена вживе своїх впливів для звільнення ливанців з Кувайту.

СИРІЯ, ЯКА Є посередником у доставі совєтської зброї для багатьох країн і організацій на Близькому Сході, доставила 50 совєтських танків для організації Амаль, мусулман-шіїтів в Ливані. Достава цих танків типу Т-54 старшого моделю, дуже змінила баланс сили в користь шіїтів в Ливані, чого мабуть хоче Москва і її посередники, в тому випадку Сирія.

СОВЄТСЬКІ ТЕЛЕВІЗІЙНІ глядачі були дуже заскочені короткою появою на екрані портрету Нікіти Хрущова, колишнього генерального секретаря ЦК КПСС, усуненого з цього посту в 1964 році, у зв'язку з висвітленням документального фільму про фестиваль молоді в Москві в 1957 році. Не зважаючи на те, що коментатор не згадував прізвища Н. Хрущова, але вже саме показання його в колі інших високих совєтських керівників на стадіоні Леніна, вказує на те, що теперішні лідери пробують регабілітувати Хрущова і привернути йому належне місце в історії КПСС. Так принаймні думає багато західніх аналітиків.

ГОЛОВА БІЛЬШОСТИ в Сенаті Баб Дол не з'явився на заплановану зустріч з президентом Роналдом Реґеном. Урядовці з Білого Дому опісля виявили, що буде тяжко направити відносини між Б. Долом і республіканцями в Сенаті, та Президентом. Виявляється, що минулого понеділка республіканці в Сенаті були розгнівані на президента Реґена тому, що він відмовився підтримати дві пропозиції щодо зниження дефіциту.

АМЕРИКАНСЬКІ І КАНАДСЬКІ дослідники кажуть, що цього року значно менше качок будуть перелітати на південь, тому Уряд плянує видати заборону мисливцям щодо полювання качок, щоб вони їх не винищили.

ДВІ РИВАЛІЗУЮЧІ МІЖ собою групи індійських сікхів, сперечаючись за підписану угоду між деякими групами сікхів і урядом прем'єр-міністра Раджіва Ґанді, зударились між собою у провінції Пунджаб. Понад 200 поліціянтів наводили порядок недалеко біля Золотої святині сікхів, розганяючи товпу біля 500 осіб, що була заанґажована в бійку. Сікхи не вживали зброї, але билися мечами, палицями, камінням та іншими твердими предметами. Кільканадцять осіб постраждали і були перевезені до шпиталю.

ЛОРА ЕНН БРИДЖЕЗ, яка є першою кралею „Міс Ню Джерзі" взяла до суду справу Тоні Джорджіяни, яку обрано на „Міс Ню Джерзі". Тоні Джорджіяна не є мешканкою стейту Ню Джерзі і ніколи нею не була, в Ню Джерзі не працювала і не ходила до школи, хоч була зареєструвалась на курс в Трентоні, але все таки її обрано на „Міс Ню Джерзі". Суддя рішив, що не бачить нічого злого в тому, щоб Т. Джорджіяна репрезентувала стейт Ню Джерзі, навіть якщо вона не є мешканцем того стейту.

Помер М. Гнатик, колишній секретар 304-го Відділу УНС

У четвер, 13-го червня 1985 року рознеслася вістка по цілому Баффало що нагло в Енґлвуді, Фльорида, на 88-му році життя упокоївся член української баффалівської громади Микола Гнатик.

Св. п. М. Гнатик народився 21-го грудня 1897 року в селі Одрохова, Сяніцького повіту. Приїхав до Америки по першій світовій війні і поселився в Баффало. Серед нелегких в цей час умовинах життя Микола включився в розбудову релігійного і громадського життя. Вступив в члени Братства св. Івана Хрестителя, Українського Народного Дому та став членом УНС, а пізніше перебрав секретарство 304-го Відділу,працюючи для союзової родини аж до пенсійного віку. За свою щиру і жертвенну працю став мужем довір'я в церкві св. Івана Хрестителя і управителем, а відтак головою,УН Дому.Св. п. Микола Гнатик це один з тих піонерів, що промостили шлях для останньої хвилі українських іміґрантів.

Помер далеко від своєї улюбленої Лемківщини, далеко від дорогого йому Баффало, бо на Фльориді, куди перенісся кілька років тому. Тіло перевезено до похоронного заведення Олі Слотюк в Баффало, де в неділю, 16-го і в понеділок, 17-го червня, почалися похоронні відправи, які відслужив о. Дмитро Лаптута при великій участі людей. У вівторок, після відправи в похороннім заведенні,тлінні останки перевезено до недавно збудованої церкви св. Івана Хрестителя в Кенмор, до якої належав і для якої працював покійний. По Службі Божій, яку відправив о. Д. Лаптута в асисті о. Дж. Копека, парох попрощав покійного від родини і парафіян . Довга колона 52-ох автомобілів супроводила домовину з тлінними останками на цвинтар Мовнт Олив. Особи,які прощали покійного, на бажання родини, зложили поважну суму грошей на будову нової авдиторії при церкві, якої так конечно потребує громада.

Після похорону в авдиторії УН Дому відбулася тризна,в якій взяло участь 130 осіб. Під час тризни прощали покійного: Теодор Лехман від УН Дому і старших віком громадян, Роман М. Конотопський, внук покійного,від родини і молодшого покоління висловив подяку всім за численну участь.

Покійний залишив в глибокому смутку дочку Ірену Марію Гнатик, секретарку 304-го Відділу УНС, зятя Романа і внука Романа М. Конотопських, та дальшу родину в Америці, Канаді, в Україні.

Успішний День Союзянки

У неділю, 30-го червня ц.р., відбувся традиційний День Союзянки на українській оселі, коло Круглого Озера в Раунд Лейку, що його щороку влаштовує Союз Українок Америки, Чикаґської Округи. Щоб приготуватися і провести цей день якнайкраще, Окружна Управа СУА з новообраною головою М. Наваринською створила комітет, до якого ввійшла Віра Хребтовська як голова та 10 членок. Раненько всі поспішали на День Союзянки з міста та околиць Чикаґо, а також із стейтів Висконсин та Індіяна. Погода була тепла, сонячна, навкруги розкішні дерева і чудове озеро, в якому не тільки можна купатися, але й ловити рибу.

Об 11-ій годині ранку о. Шаґала з катедри св. Миколая відправив Службу Божу і виголосив коротеньку проповідь про працю і ціль СУА і побажав доброго успіху на майбутнє. Після Служби Божої В. Хребтовська офіційно відкрила День Союзянки. При вступі давали відзнаки двох видів: для членок СУА відзнакою був чудовий соняшник по мистецьки зроблений за вказівками п. Кавки, для інших гостей відзнаки були зроблені з жовтоблакитної стрічки.

Недалеко від вхідних дверей стояв окремий столик, на котрому лежали гарні льотерійні вигравки, що їх подарували Відділи СУА Чикаґської Округи. Це були мистецькі дорогоцінні роботи наших українських мистців, а саме: образи, вишивки, кераміка, писанки тощо.

В кухні можна було купити смачні обіди, солодке і каву, що приготували союзянки. Після обіду діти демонстрували свої вбрання, зроблені в українському стилі. Дівчатка були одягнені у вишитих білих сукеночках, а хлопчики у вишитих білих сорочечках і коротеньких штанцях. Милозвучно лунали українські пісні та музика, котрі ще більше підбадьорювали присутніх. Вже сонечко котилося до заходу, але люди не поспішали їхати додому, бо кожному було приємно побачитися з своїми друзями та знайомими і провести такий чудовий, веселий день серед чарівної природи.

Комітет цього успішного Дня Союзянки сердечно дякує всім членкам-союзянкам, які допомагали і взяли активну участь в цій імпрезі. Дякуємо і гостям, що своєю численною присутністю збагатили наш традиційний День Союзянки і запрошуємо всіх українок стати в наші ряди до спільної праці.

Валентина Скороход-Хома

Австраліяна...

(Закінчення зі стор. 2)

прозові праці (наприклад, уривок з його повісти „У мандри"), а зокрема переклади з австралійської клясики, що являє собою своєрідне новум для українського читача.

Цікаво схоплені з життя короткі новелі „Джімі", „Два листи", мають типову для цього літературного жанру т.зв. пуанту,тут — несподіваний оборот долі персонажів, з майстерною їхньою характеризацією. Тематика більшости творів збірки заторкує або революційний період боротьби авторових героїв на батьківщині (наприклад, одноймення з наголовком збірки, оригінальна літературна арабеска „Припадкова зустріч", чи нарис із подій 1941 року в Краю „Все ожило"), або ж еміграційний побут (натуралістичний ескіз з доби совєтських виловлювань і пірвань-викрадань із приватних помешкань т.зв. „діпістів", „Людолови"; реалістична картина екзистенційної буденщини наших переселенців у таборах Ганноверщини у Німеччині „Дві перепалки", чи яскраві образки з нового життя українських еміґрантів на австралійському поселенні — „Тінь його", фейлетон „Дивний сміх", „Химерний бос", і т.д.). В одному з оповідань, „Хитрунка Джіл", автор дає знамениту характеристику такого головного свого персонажа як корова, в чому він ледве чи поступається американському письменникові, головно в його повістях з життя тварин, Джеймсові Оліверові Кирвудові.

Серед австралійських авторів, яких залюбки перекладає Ст. Радіон, є такі клясики австралійської літератури, як Генрі Ловсон, Довелл Ф. О'Рейлі, Алан Маршал, Стіл Рад та інші, що зокрема вирізняються майстерністю слова, психологічною творчою методою та з-часта дотепністю загального підходу. У збірці Ст. Радіона трапляється рідкісна нагода для нашого читача познайомитися з представниками австралійської прози.

Однотомник новель, оповідань і перекладів „Припадкова зустріч", на нашу думку, є черговим здобутком української еміграційної літератури. Побажання до автора: видати друге видання цієї збірки одностайним книжковим друком, а не фотоофсетовою технікою з першодруків у журналах і часописах, яка позбавляє книжку формальної суцільности. Проте твір дуже змістовний і його варто і можна придбати, пишучи на адресу: UMMAN (Austral.), 8 Eve Court. Springvale North, Victoria, Australia 3171.

Тенісові турніри на Союзівці

Тенісова ланка УСЦАК, під проводом інж. Романа Ракочого, ст., подає до відома, що на літній сезон на Союзівці заплановані такі турніри:

10-11-го серпня — Подвійні гри
30-го серпня - 2-го вересня — УСЦАК крайові
14-15-го вересня - Запрошеневий УНС
28-29-го вересня Подвійні гри Пласт
12-13-го жовтня — КЛК.

